

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 62/15
V Lucemburku dne 4. června 2015

Rozsudek ve věci C-5/14
Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH v. Hauptzollamt Osnabrück

Německá daň z jaderného paliva je v souladu s unijním právem

V roce 2010 přijalo Německo zákon o dani z jaderného paliva (Kernbrennstoffsteuergesetz). Tímto zákonem byla pro období od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2016 zavedena daň z užívání jaderného paliva k průmyslové výrobě elektřiny. Tato daň činí 145 euro za gram plutonia 239, plutonia 241, uranu 233 nebo uranu 235 a platí ji provozovatelé jaderných elektráren. Jejím cílem je generovat fiskální příjmy, které mají na základě zásady „znečišťovatel platí“ přispět v rámci rozpočtového ozdravení ke snížení zátěže, kterou pro spolkový rozpočet představuje potřebná rekonstrukce dolu Asse II, který slouží jako úložiště jaderného odpadu vzniklého při používání jaderného paliva.

Společnost Kernkraftwerke Lippe-Ems, která provozuje jadernou elektrárnu Emsland v Lingenu (Německo), tuto daň zpochybnila před Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku, Německo). Společnost Kernkraftwerke Lippe-Ems použila během června 2011 palivové elementy v jaderném reaktoru své elektrárny, takže by měla zaplatit daň v částce přesahující 154 milionů euro. Podle společnosti Kernkraftwerke Lippe-Ems je německá daň z jaderného paliva v rozporu s unijním právem. Finanzgericht se rozhodl položit Soudnímu dvoru otázku ohledně souladu této daně s unijním právem.

Rozsudkem z dnešního dne Soudní dvůr odpověděl, že unijní právo nebrání takové dani, jako je německá daň z jaderného paliva.

Soudní dvůr nejprve odmítl argument, že jaderné palivo má být osvobozeno od daně v souladu se **směrnicí o zdanění energetických produktů a elektřiny**¹ (podle této směrnice jsou od daně povinně osvobozeny zejména energetické produkty užívané k výrobě elektřiny, na něž je uložena harmonizovaná spotřební daň). Jaderné palivo totiž není uvedeno v taxativním výčtu energetických produktů pro účely směrnice 2003/96, takže se na něj nemůže vztahovat osvobození od daně, které platí pro některé z těchto produktů. Podle Soudního dvora nelze ono osvobození uplatnit ani analogicky. Soudní dvůr v tomto ohledu v podstatě odmítl názor, že nelze souběžně vybírat daň ze spotřeby elektrické energie a daň ze zdroje, z něhož byla tato energie vyrobena, když nejde o energetické produkty ve smyslu směrnice.

Soudní dvůr dále konstatoval, že německé dani z jaderného paliva vybírané za užívání tohoto paliva k průmyslové výrobě elektřiny nebrání ani **směrnice o obecné úpravě spotřebních daní**². Tato daň totiž není uložena (přímo či nepřímo) na spotřebu elektřiny³ ani spotřebu jiného produktu podléhajícího spotřební dani, a proto není spotřební daní z elektřiny ani „další nepřímou daní“ z tohoto produktu ve smyslu směrnice. Soudní dvůr v této souvislosti uvedl, že mezi používáním jaderného paliva a spotřebou elektřiny vyrobené v reaktoru jaderné elektrárny podle všeho neexistuje přímá a nerozlučná vazba. Spornou daň nelze považovat ani za daň vyčíslenou přímo či nepřímo v závislosti na množství elektřiny v době propuštění tohoto produktu pro domácí spotřebu.

¹ Směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, s. 51).

² Směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (Úř. věst. 2009, L 9, s. 12).

³ Ve smyslu směrnice 2003/96.

Německá daň z jaderného paliva dále **není státní podporou** zakázanou unijním právem. Nejde totiž o selektivní opatření. Jiná výroba elektřiny než výroba využívající jaderné palivo, není režimem zavedeným zákonem o dani z jaderného paliva dotčena. Z hlediska cíle sledovaného tímto režimem se v každém případě nenachází ve fakticky a právě srovnatelné situaci jako výroba elektřiny využívající jaderné palivo, která jako jediná generuje radioaktivní odpad vznikající v důsledku takového využívání.

Soudní dvůr dále konstatoval, že sporné dani nebrání ani **smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii („smlouva o Euratom či ESAE“)**, do jejíž působnosti jaderné palivo spadá. Tato daň není poplatkem s účinkem rovnocenným clu. Neodvádí se totiž z důvodu, že jaderné palivo překročilo hranice, ale proto, že došlo k jeho využití k průmyslové výrobě elektřiny bez ohledu na původ tohoto paliva. Soudní dvůr dále uvedl, že dosažení cílů smlouvy o Euratom si nežadá, aby členské státy udržovaly či zvyšovaly míru využívání jaderného paliva a nezakazuje jim toto užívání zdaňovat, což využívání jaderného paliva zdrazuje a činí jej tedy méně atraktivním. Německá daň je navíc ukládána na užívání jaderného paliva, a nikoli na jeho nabývání, takže neohrožuje splnění povinnosti ESAE dbát na pravidelné a rovnoměrné zásobování všech uživatelů ve Společenství rudami a jadernými palivy.

Soudní dvůr se zabýval i předkládáním žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru, neboť Finanzgericht tuto otázku položil v situaci, kdy před německým ústavním soudem (Bundesverfassungsgericht) probíhalo řízení o souladu daně z jaderného paliva s německou ústavou (Grundgesetz). Podle Soudního dvora se vnitrostátní soud, který má pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy s právem Evropské unie i ústavou dotčeného členského státu, může obrátit na Soudní dvůr s otázkami týkajícími se výkladu či platnosti unijního práva ani není případně této povinnosti zproštěn z důvodu, že před vnitrostátním soudem pověřeným provést kontrolu ústavnosti tohoto zákona probíhá incidenční řízení o kontrole ústavnosti.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106